

Truman Capote

Gümüş Damacana

Bütün Öyküleri

Türkçesi: Püren Özgören

Duvarlar Soğuk

(1943)

"... Grant, harika bir parti var, hadi siz de gelin, dedi; şey, bu kadar basitti yani. Gerçekten, bence onları getirmek dahicediydi; kimbilir, belki biraz canlandıırırlar bizi." Bunu söyleyen kız, sigarasının külü yerdeki küçük İran halısına dökülünce, af dileyen gözlerle ev sahibesine baktı.

Ev sahibesi şık, siyah elbisesini düzelitti, dudaklarını asabiyetle büzdü. Çok genç, ufak tefek ve kusursuzdu. Düz, parlak, siyah saçları solgun yüzünü çevreliyordu; dudak boyasının rengi biraz fazla koyuydu. Saat ikiyi geçmişti, yorgundu, hepsinin çekip gitmesini istiyordu, ama otuz kişiden birden kurtulmak o kadar da kolay iş değildi; özellikle de bunların çoğu tika basa babanın viskisiyle doluyorsa. Asansörcü gürültüden şikâyet etmek için iki kez kapıyı çalmış, o da adamın sus payını, viskisini vermişti; eh, peşinde olduğu şey de bu değil miydi zaten? Şimdi de şu denizciler... aman, canı cehenneme.

"Zararı yok, Mildred, gerçekten. Birkaç denizci eksik ya da fazla, ne fark eder? Tanrım, umarım bir şey kırmazlar. Mutfağa gidip buza bir bakar mısın, lütfen? Ben de yeni edindiğin dostların için ne yapabilirim, bir bakayım."

"Gerçekten, canım, bence hiç gerekmez. Anladığım kadarıyla, ortama uyum sağlamakta hiç zorlanmıyorlar."

Ev sahibesi, davetsiz misafirlerine doğru ilerledi. Oturma odasının bir köşesinde birbirlerine düğümlenmiş, öylece bakıyorlardı; pek de rahat bir halleri yoktu.

Altı kişilik ekibin en yakışıklısı, kepini gergince çevirdi, "Bu tür bir parti olduğunu bilmiyorduk, Bayan" dedi. "Demek istediğim, herhalde bizi istemezsiniz?"

“Elbette isterim; hoşgeldiniz. Sizi istemeseydim, burada ne işiniz olabilirdi ki?”

Denizci utanmıştı.

“Şu kız, Mildred’le arkadaşları bizi bir bardan kaldırdılar; böyle bir eve geleceğimizden tamamen habersizdik.”

“Saçmalık, kesinlikle saçmalık,” dedi ev sahibesi. “Güney’den-siniz, değil mi?”

Delikanlı kepini koltuğunun altına sıkıştırdı; azıcık rahatlamış görünüyordu. “Ben Mississippi’liyim. Oraya hiç yolunuz düşmemiştir, değil mi, Bayan?”

Kız pencereye doğru baktı, diliyle dudaklarını yaladı. Bundan bıkmıştı, fena halde usanmıştı. “Ah, evet,” diye attı. “Harika bir eyalet.”

Oğlan sırtıttı. “Başka bir yerle karıştırıyorsunuz, Bayan. Mississippi’de öyle dikkati çekecek fazla bir şey yoktur, belki bir tek Natchez yolunun oralar.”

“Ah, elbette, Natchez. Okulda Natchez’li bir kız arkadaşım vardı. Elizabeth Kimberly; tanır mısınız?”

“Hayır, tanıdığımı söyleyemem.”

Ansızın, delikanlıyla başbaşa olduklarını ayırmadı; diğer arkadaşları piyanonun, Porter çalan Les’in etrafında toplanmıştı. Mildred şu yabancılık çekmeme konusunda haklıydı.

“Hadi, gel,” dedi. “Sana bir içki hazırlayayım. Onlar başlarının çaresine bakabilir. Adım Louise, lütfen bana Bayan deyip durma,”

“Kız kardeşimin adı da Louise; benimki Jake.”

“Gerçekten mi? Ne hoş... bu rastlantı yani.” Ellerini saçlarında gezdirdi, fazlasıyla koyu dudaklarıyla gülümsedi.

Küçük odaya geçtiler; denizcinin, elbisesinin kalçalarının çevresinde dalgalanışını izlediğini biliyordu. Eğildi, bar tezgâhındaki alçak kapıdan geçip bara girdi.

“Pekâlâ,” dedi, “ne istersin? Scotch’umuz, çavdar viskimiz ve romumuz var; güzel bir rom-kolaya ne dersin?”

“Dediğin gibi olsun,” diye gülümsedi delikanlı, elini barın aynalı yüzeyinde gezdirirken. “Biliyor musun, daha önce hiç böyle bir yer görmedim. Filmlerden fırlamış gibi.”

Kız bir kokteyl çubuğuyla bardaktaki buzları hızlı hızlı karıştırdı. "Arzu edersen, seni kırk sentlik bir tura çıkarırım. Bir apartman dairesine göre oldukça geniştir, doğru. Büyük, çok daha büyük bir sayfiye evimiz var."

Kulağa pek hoş gelmemiştir bu. Fazla kibirli, fazla övüngendi. Döndü, rom şişesini kovuğuna koydu. Aynadan, oğlanın ona baktığını görebiliyordu; belki de onun içinden, öteki tarafa.

"Kaç yaşındasın?" diye sordu denizci.

Bir an düşünmesi gerekti, ciddi ciddi düşünmesi. Yaşı hakkında öyle ısrarla, inatla yalan söylüyordu ki, bazen gerçeği kendisi de unuttuyordu. İyi de, bu oğlanın onun gerçek yaşını bilip bilmemesi ne fark ederdi ki? Bunun üzerine doğrusunu söyledi.

"On altı."

"Ve hiç öpüşmedin?.."

Louise güldü; bu tekerlemeye değil, kendi yanıtına.

"Tecavüze uğramadın, demek istiyorsun herhalde."

Doğruca delikanlının yüzüne bakıyordu; afalladığını, sonra eğlenmediğini gördü; sonra, başka bir şey.

"Ah, Tanrı aşkına, bana öyle bakmasana; ben kötü bir kız değilim." Denizci kızardı, Louise bar kapısından bir kez daha geçti, onun elini tuttu. "Hadi gel, sana etrafı göstereyim."

Aralıklarla aynalarla bezenmiş, uzun bir koridordan geçirdi onu, odaları teker teker gösterdi. Oğlan yumuşak, uçuk renkli halılara, modern eşyalarla yüzyıl sonu mobilyalarının sakince, tatlılıkla harmanlanışına hayran olmuştu.

"Burası benim odam," dedi kız, kapıyı açıp içeriye buyur ederken. "Dağınıklığın kusuruna bakma, hepsi benim eserim değil; kızların çoğu burada giyindi de."

Kusura bakılacak hiçbir şey yoktu, oda derli toplu, tertemizdi. Yatak, sehpa, lamba, hepsi beyaz, sadece duvarlarla halı koyu, soğuk bir yeşil.

"Evet, Jake... ne diyorsun, bana uyumuş mu?"

“Hiç böyle bir şey görmemiştim; anlattığımda kız kardeşim inanmayacak... fakat duvarları sevmedim; böyle dediğim için bana kızmazsın umarım... şu yeşil... öyle soğuk ki.”

Kız şaşırmuş gibiydi, bunu neden yaptığını bilmeksizin elini uzattı, tuvalet masasının yanındaki duvara dokundu.

“Haklısın, yani duvarlar gerçekten soğuk.” Başını kaldırıp oğlana baktı, yüzünü bir an için öyle bir ifade kapladı ki, oğlan emin olamadı: gülecek miydi yoksa ağlayacak mı?

“Onu kastetmemiştim. Hey, ne kastettiğimi de bilmiyorum ya, neyse!”

“Bilmiyor musun yoksa sadece kıvırtıyor muyuz?” Kızın sorusu havada kaldı; o da gidip beyaz yatağının kenarına oturdu.

“Gel,” dedi, “otur, bir sigara yak. İçkin nerede?”

Kızın yanına ilişti. “Barda bıraktım. Ön taraftaki bütün o şamata-dan sonra burası ne kadar sessiz.”

“Ne zamandır donanmadasın?”

“Sekiz ay.”

“Memnun musun?”

“Memnun olup olmaman o kadar da önemli değil... Donanma sayesinde, hiç göremeyeceğim bir sürü yer gördüm.”

“Neden orduya yazıldın, peki?”

“Ah, zaten askere alınacaktım, denizcilik bana daha çekici geldi.”

“Öyle miymiş?”

“Şey, şu kadarını söyleyeyim, bu tür bir yaşam bana göre değil; birilerinin bana patronluk taslaması hoşuma gitmiyor. Senin gider miydi?”

Yanıt vermedi, onun yerine dudaklarına bir sigara yerleştirdi. Oğlan çaktığı kibriti uzattı, kız da elinin onunkine sürtünmesine izin verdi. Oğlanın eli titriyordu, alev sabit değildi. Louise dumanı içine çekti, sordu: “Beni öpmek istiyorsun, değil mi?”

Dikkatle oğlanı gözlüyordu; kızartının usulca yüzüne yayıldığını gördü.

“Neden öpmüyorsun?”

“Sen o tür kızlardan değilsin. Senin gibi bir kıızı öpmeye korkarım, ayrıca benimle sadece dalga geçtiğini biliyorum.”